

Sygn. akt IC 330/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Waldemar Kuś

Protokolant: Justyna Malczyk

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2020 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko (...) SA w S.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) SA w S. na rzecz powódki M. S. kwotę 41.197 zł (czterdzieści jeden tysięcy sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 21 lutego 2020 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.040 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IC 330/20

UZASADNIENIE

Małoletnia powódka M. S., reprezentowana przez przedstawiciela ustawowego – matkę K. J., wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. kwoty 81.197 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Domagała się także zasądzenia zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powódka wskazała, że w dniu(...) r. na drodze numer (...) pomiędzy miejscowościami B. i C. doszło do zdarzenia drogowego, w którym - w następstwie obrażeń doznanych w wypadku - śmierć poniósł R. S. – ojciec małoletniej powódki M. S.. Sprawcą wypadku był S. D., kierujący pojazdem marki I., który zasnął za kierownicą, a następnie zjechał na przeciwległy pas ruchu i doprowadził do czołowego zderzenia z pojazdem marki C. kierowanym przez R. S.. W wyniku tego zderzenia R. S. poniósł śmierć na miejscu. W chwili zdarzenia sprawca wypadku posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. Powódka podniosła, że śmierć R. S. wywarła ogromne piętno na jej psychice, albowiem przed wypadkiem jej rodzina funkcjonowała prawidłowo, a z ojcem łączyła powódkę trwała i mocna więź.

Strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w S. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów procesu.

Uzasadniając stanowisko strona pozwana przyznała, iż w związku ze zgłoszonym zdarzeniem prowadziła postępowanie likwidacyjne numer (...), w wyniku którego przyznała małoletniej powódce M. S. kwotę 38.803

zł. Pozwany ubezpieczyciel kwestionował roszczenie powódki o uzupełniające zadośćuczynienie, a także jego wysokość jako nieadekwatnego do rozmiaru doznanego przez powódkę krzywdy oraz wykraczającego poza przyjętą w orzecznictwie zasadę umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia. Zdaniem strony pozwanej wskazane w uzasadnieniu pozwu skutki zdarzenia dla życia i zdrowia powódki nie znajdują odzwierciedlenia w zaproponowanym materiale dowodowym, powódka zaś nie ujawnia dysfunkcji w zakresie funkcjonowania intelektualnego i społecznego. Nadto wskutek śmierci ojca powódka nie stała się osobą samotną i może liczyć na wsparcie pozostałych członków rodziny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu(...) roku na drodze (...) pomiędzy miejscowościami B. i C. S. D., kierując pojazdem marki I. o numerze rejestracyjnym (...), zasnął za kierownicą, w wyniku czego na łuku drogi zjechał na przeciwległy pas ruchu i doprowadził do czołowego zderzenia z prawidłowo jadącym w kierunku przeciwnym pojazdem marki C. o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez R. S.. W wyniku obrażeń ciała odniesionych podczas tego zderzenia R. S. poniósł śmierć na miejscu.

W sprawie ww. wypadku Komenda Powiatowa Policji w Z. prowadziła śledztwo. Nadzór nad śledztwem pod sygnaturą (...) (...) (...) prowadziła Prokuratura Rejonowa w(...).

Dowód :

- notatka urzędowa o zdarzeniu drogowym z dnia 23 listopada 2019 r. - k. 12-13,
- postanowienie o wszczęciu śledztwa z dnia 25 listopada 2019r. - k. 14,
- zarządzenie o powierzeniu śledztwa w całości z dnia 25 listopada 2019 r. - k.14,
- odpis skrócony aktu zgonu R. S. - k. 23.

Pojazd sprawcy wypadku w dacie zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

Bezsporne.

Powódka M. S. była córką zmarłego R. S. i w chwili zdarzenia była małoletnia.

Dowód :

- odpis skrócony aktu urodzenia M. S. - k. 10.

Rodzice powódki tj. zmarły R. S. i matka powódki – K. J. rozstali się, kiedy powódka miała (...) lata. Ojciec powódki nie był pozbawiony praw rodzicielskich i mimo rozstania rodziców powódka miała z ojcem stały kontakt – mieszkali bowiem w jednej miejscowości (B.), spotykali się z okazji świąt, urodzin, a także odwiedzali bez okazji. Byli w dobrych stosunkach, rozmawiali ze sobą, nie kłócili się. Spędzali razem czas, jeździli na wycieczki czy też do kina, na basen lub zakupy. Kiedy powódka dorosła spędzała z ojcem mniej czasu z uwagi na jego pracę i związane z nią wyjazdy.

Dowód :

- przesłuchanie przedstawiciela ustawowego powódki – K. J., k. 62-62v. i e-protokół.

Powódka M. S. bardzo przeżyła śmierć ojca i nadal to przeżywa. Bardzo odczuła brak ojca, pojawiły się u niej przejściowe problemy w szkole, korzystała z pomocy psychologa. Stała się zamknięta w sobie i przesiaduje w domu. Przed śmiercią ojca była osobą towarzyską, a w chwili obecnej nie ma ochoty spotykać się z rówieśnikami. Prosiła matkę, by ta z nią spała, bo powódka się bała. Żał po stracie ojca był bardzo silny.

Aktualnie powódka nadal odczuwa stratę jaką była nagła, nieoczekiwana śmierć R. S.. Powódka nadal nie pogodziła się ze śmiercią ojca. W swoim pokoju powiesiła dużo zdjęć wspólnych z ojcem, a kiedy go wspomina wówczas płacze, że „za wrześnie odszedł”. Powódka zachowuje się jakby ojciec wyjechał do pracy za granicę i niedługo miał wrócić.

Dowód :

- przesłuchanie przedstawiciela ustawowego powódki – K. J., k. 62-62v. i e-protokół.

Powódka zgłosiła swoje roszczenie pismem z dnia 19 grudnia 2019 r. roku domagając się przyznania na jej rzecz kwoty 150.000 zł tytułem zadośćuczynienia. W toku prowadzonego postępowania likwidacyjnego prowadzonego pod sygnaturą (...) decyzją z dnia 16 stycznia 2020 roku strona pozwana przyznała powódce kwotę 38.803 zł tytułem zadośćuczynienia.

Dowód :

- zgłoszenie szkody z dnia 19 grudnia 2019 r., k. 17-26,
- decyzje strony pozwanej z dnia 30 grudnia 2019 r. oraz z dnia 16 stycznia 2020, k. 27 – 31,
- akta szkody nr (...), k. 52.

R. S. nie był głównym żywicielem rodziny - jedynie przez kilka lat (5-6 lat) świadczył alimenty na rzecz córki. Zaprzestał płacenia z powodu zaplanowanych przez siebie inwestycji, a także jego późniejszych problemów zdrowotnych. Z uwagi na uchylanie się zmarłego od obowiązku alimentacyjnego wypłacane były one w kwocie 480 zł miesięcznie z Funduszu Alimentacyjnego. Na dzień śmierci R. S. alimenty wypłacane były przez fundusz.

Dowód :

- przesłuchanie przedstawiciela ustawowego powódki – K. J., k. 62-62v. i e-protokół.

Małoletnia powódka M. S. jest uczennicą (...) klasy Liceum(...), wobec czego nie uzyskuje dochodów. Utrzymywana jest przez matkę K. J., która otrzymuje alimenty z Funduszu Alimentacyjnego w kwocie 480 zł.

Dowód :

- przesłuchanie przedstawiciela ustawowego powódki – K. J., k. 62-62v. i e-protokół.

Sąd zważył, co następuje :

Zdaniem Sądu powództwo jest zasadne jedynie częściowo.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez strony dokumentów, wiarygodności których strony nie kwestionowały, jak również przesłuchania przedstawiciela ustawowego małoletniej powódki – matki K. J., a także okoliczności bezspornych.

Na podstawie art. 302 § 1 k.p.c. Sąd pominął dowód z przesłuchania w charakterze strony pozwanej, natomiast przesłuchanie przedstawiciela ustawowego powódki powodów w kontekście całego materiału dowodowego zebranego w sprawie, Sąd uznał za wiarygodne w zakresie istnienia więzi powódki ze zmarłym R. S. i jej intensywności oraz stanu emocjonalnego i stanu zdrowia powodów po jego śmierci.

Bezsporną okolicznością było, że w dniu (...) r. doszło do wypadku, w wyniku którego śmierć poniósł R. S. - ojciec powódki M. S.. Bezsporne jest również, że strona pozwana ponosi odpowiedzialność za skutki tego zdarzenia. Nie było kwestią sporną także to, że strona pozwana w toku postępowania likwidacyjnego przyznała na rzecz M. S. zadośćuczynienie w kwocie 38.803 zł, uznając roszczenie co do zasady.

Powódka stojąc na stanowisku, że odpowiednią kwotą zadośćuczynienia powinna być kwota 120.000 zł, żądała zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. kwoty 81.197 zł na swoją rzecz tytułem dalszego zadośćuczynienia.

W niniejszej sprawie powódka wystąpiła z żądaniem zasądzenia zadośćuczynienia z tytułu śmierci ojca, za podstawę wskazując przepis art. 446 § 4 k.c., zgodnie z którym Sąd może także przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Należy wskazać, iż przepis ten został dodany na podstawie ustawy z dnia 30 maja 2008 r. (Dz.U.2008.116.731) i wszedł w życie dniem 3 sierpnia 2008 r. R. S. zmarł (...)r. na skutek wypadku komunikacyjnego, a więc w dacie obowiązywania cytowanego przepisu.

Przepis art. 446 § 4 k.c. jest reakcją ustawodawcy na konieczność zwiększenia ochrony ofiar zdarzeń kryminalnych. W tym zakresie należy wskazać, że podmiotami uprawnionymi do dochodzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 446 § 4 k.c. są najbliżsi członkowie rodziny. Nie powinno być wątpliwości, że ochrona przyznawana na podstawie tegoż przepisu ma na celu ochronę więzi o charakterze emocjonalnym.

W orzecznictwie wskazuje się, że przewidziane w artykule 446 § 4 k.c. zadośćuczynienie służy kompensacji krzywdy po stracie osoby najbliższej, a zatem uszczerbku dotyczącego subiektywnej sfery osobowości człowieka, w szczególności cierpienia, bólu i poczucia osamotnienia, powstałych utrudnień życiowych, konieczności zasadniczo odmiennego urządzenia sobie życia, ograniczenia sfery korzystania z przyjemności (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 16 maja 2012 roku, sygn. akt I ACa 301/12, opubl. LEX nr 1213847).

Podstawową przesłanką warunkującą domaganie się zadośćuczynienia jest doznanie szkody niemajątkowej (krzywdy). Krzywda ta utożsamiana jest z negatywnymi przeżyciami w sferze psychicznej jednostki i musi być konsekwencją naruszenia dóbr osobistych, a nie majątkowych. W przypadku szkody niemajątkowej chodzi przede wszystkim o cierpienia psychiczne. Jest to szkoda niemajątkowa, która objawia się przede wszystkim w dotkliwych ujemnych przeżyciach psychicznych, bólu, żalu, poczucia straty, osamotnienia, braku oparcia otrzymywanego dotychczas od bliskiej osoby. W sytuacjach, gdy zaburzenia emocjonalne osób po stracie osoby najbliższej nie doprowadziły do zaburzeń psychicznych, które wymagałyby interwencji medycznej (np. konieczności podjęcia terapii), krzywda ta z trudem poddaje się obiektywizacji, a tym samym racjonalnej ocenie. Można jednak sformułować pogląd, że w przypadku najbliższych członków (żony, dzieci) normalnie funkcjonującej rodziny – takie przeżycia psychiczne będą typowe, a istnienie takiej krzywdy ma charakter oczywisty, notoryjny i jest wręcz objęte domniemaniem faktycznym. Zasadniczo zatem postępowanie dowodowe w tego rodzaju sprawach ogranicza się wyłącznie do dowodów z zeznań powodów czy pozostałych dowodów osobowych, dotyczących w głównej mierze relacji zmarłego z osobami domagającymi się zadośćuczynienia za śmierć osoby najbliższej. Kwestia bowiem zasadności tegoż roszczenia wydaje się być oczywista. W takim przypadku zatem na stronie zaprzeczającej istnienia takich więzi ciąży obowiązek wykazania takich okoliczności.

Na rozmiar krzywdy mają przede wszystkim wpływ: dramatyzm doznań osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem tego odejścia, roli w rodzinie pełnionej przez osobę zmarłą, stopień w jakim pokrzywdzony będzie umiał znaleźć się w nowej rzeczywistości i zdolność jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy, wiek pokrzywdzonego (wyrok Sądu Najwyższego z 3 czerwca 2011 roku, III CSK 279/10, opubl. LEX nr 898254).

W ocenie Sądu powódce za doznaną krzywdę należne jest zadośćuczynienie pieniężne. Zadośćuczynienie przewidziane w art. 446 § 4 k.c. nie jest zależne od pogorszenia sytuacji materialnej osoby uprawnionej i poniesienia szkody majątkowej, a jego celem jest kompensacja doznanej krzywdy, a więc złagodzenie cierpienia psychicznego wywołanego śmiercią osoby najbliższej i pomoc pokrzywdzonemu w dostosowaniu się do zmienionej w związku z tym jego sytuacji. Zadośćuczynienie przewidziane w art. 446 § 4 k.c. jest odzwierciedleniem w formie pieniężnej rozmiaru krzywdy, która nie zależy od statusu materialnego pokrzywdzonego. Jedynie rozmiar zadośćuczynienia może być odnoszony do stopy życiowej społeczeństwa, która pośrednio może rzutować na jego umiarkowany wymiar i to w zasadzie bez względu na

status społeczny i materialny pokrzywdzonego. Przesłanka "przeciętnej stopy życiowej" społeczeństwa ma charakter uzupełniająca i ogranicza wysokość zadośćuczynienia tak, by jego przyznanie nie prowadziło do wzbogacenia osoby uprawnionej, nie może jednak pozbawiać zadośćuczynienia jego zasadniczej funkcji kompensacyjnej i eliminować innych czynników kształtujących jego rozmiar (wyrok Sądu Najwyższego z 10 maja 2012 roku, IV CSK 416/11, opubl. LEX nr 1212823).

Odnosząc powyższe uwagi do niniejszej sprawy należało uznać, że powódka M. S. winna wykazać w istocie tylko faktyczne istnienie więzi rodzinnych, a więc że łączyły ją z ojcem więzi emocjonalne charakterystyczne dla stosunku pokrewieństwa tego typu. Pozostałe bowiem przesłanki odpowiedzialności nie były przez stronę pozwaną kwestionowane, gdyż w toku postępowania likwidacyjnego przyznała ona powódce zadośćuczynienie z tytułu krzywdy za śmierć R. S.. W ocenie Sądu na gruncie ustalonego stanu faktycznego nie powinno być wątpliwości, że pomiędzy powódką a zmarłym istniała prawidłowa więź rodzinna. Jak wynika z przesłuchania matki powódki relacje pomiędzy zmarłym R. S. a powódką były silne, prawidłowe, nacechowane wzajemną miłością, szacunkiem, zrozumieniem. Zmarły co prawda rozstał się z matką powódki, kiedy ta była małym dzieckiem i nie tworzyli pełnej rodziny, jednakże dla powódki był troskliwym i opiekuńczym ojcem, spędzał z nią czas oraz dbał o prawidłowe relacje rodzinne.

Wobec stwierdzenia, iż powódka należy do kręgu uprawnionych do żądania kompensaty (zadośćuczynienia), jak też, że doznała krzywdy, w dalszej kolejności rzeczą Sądu było wyznaczenie właściwej, adekwatnej do rozmiaru tejże krzywdy kwoty.

Przechodząc do oceny wysokości żądanej kwoty przez powódkę tytułem zadośćuczynienia stwierdzić należy, że zadośćuczynienie z jednej strony musi przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną, z drugiej zaś powinno być utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Strona pozwana wprawdzie przyznała w toku postępowania likwidacyjnego już na rzecz powódki zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w związku ze śmiercią ojca w kwocie 38.803 zł, jednak w ocenie Sądu przyznana dotychczas przez stronę pozwaną powódce kwota była zbyt niska i konieczne było zasądzenie na jej rzecz dalszego zadośćuczynienia. Odpowiednią kwotą na rzecz powódki tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jest zdaniem Sądu kwota 80.000 zł. Kwotę tę należało jednak pomniejszyć o wypłaconą już przez stronę pozwaną kwotę 38.803 zł, wobec czego Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 41.197 zł jak w punkcie I wyroku.

W ocenie Sądu tak ustalona kwota stanowić będzie właściwą rekompensatę za cierpienia psychiczne, jakich doznała ona w związku ze śmiercią ojca. Jednocześnie wskazana wyżej suma jest, zdaniem Sądu, utrzymana w rozsądnych granicach, uwzględniających aktualne warunki oraz przeciętną stopę życiową społeczeństwa, w którym funkcjonuje powódka, spełnia funkcje kompensacyjne, jest społecznie uzasadniona i nie prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia.

Kryteria, którymi winien kierować się sąd przy ustalaniu odpowiedniej sumy zadośćuczynienia muszą być obiektywne i sprawdzone (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2007 r. sygn. akt I CSK 165/07, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2006 r. sygn. akt IV CSK 80/05).

Posiłkując się powyższymi wytycznymi Sąd uznał, iż zasądzone w punkcie I kwota będzie adekwatną w warunkach niniejszej sprawy.

Sąd wziął pod uwagę wszystkie istotne okoliczności sprawy, a to: zakres cierpień powódki, ich intensywność i długotrwałość, jak również wpływ tragicznego zdarzenia, jakim była nagła i nieoczekiwana śmierć ojca powódki R. S. na jej dalsze życie. Nie bez znaczenia, w ocenie Sądu, był również wiek zmarłego w chwili zgonu (...), jak i okres jaki upłynął od dnia zdarzenia.

Jak wynika z zeznań matki powódki K. J. nagła, nieoczekiwana śmierć ojca powódki spowodowała wystąpienie u niej naturalnych reakcji na to zdarzenie: wstrząsu, bólu, bezsilności, smutku i pustki. Stany te były najbardziej intensywne

przez okres pierwszych kilku tygodni po zdarzeniu, kiedy to powódka nie potrafiła poradzić sobie emocjonalnie ze stratą tak bliskiej jej osoby. Powódka prosiła matkę by z nią spała, tłumacząc, że się boi. W okresie bezpośrednio po wypadku powódka miała problemy w szkole, wystąpiła konieczność wsparcia psychologicznego małoletniej.

Powódka nadal odczuwa stany napięcia i rozstroju emocjonalnego, które powstały u niej w okresie adaptacji do znaczących zmian w jej życiu spowodowanych tragiczną śmiercią jej ojca w wypadku samochodowym, co było dla niej zdarzeniem bardzo stresującym. Została ona pozbawiona także obecności ojca na co dzień, wsparcia jakiego jej udzielał, pomocy i uczuć rodzicielskich, które ich relacjom towarzyszyły.

Krzywda powódki jest tym bardziej dotkliwa, że śmierć R. S. nastąpiła nagle i nieoczekiwanie, w wypadku komunikacyjnym, bez jakiegokolwiek przyczynienia się ofiary. Ból powódki wzmagał fakt, iż wobec powyższego nie mogła ona się do śmierci ojca przygotować, a także nie było jej dane pożegnać się z nim.

Nie bez znaczenia pozostaje fakt, iż śmierć R. S. nastąpiła w momencie kiedy powódka była osobą małoletnią ((...)) i kiedy to miała prawo przypuszczać i oczekiwać, że w kolejnych etapach życia, dojrzewania i wkraczania w dorosłość, będzie mogła liczyć na wsparcie, miłość i pomoc ze strony ojca. Nie pojawiły się jednak u powódki na tyle silne zaburzenia w życiu osobistym, społecznym, które by prowadziły do dezintegracji i wyłączenia z rzeczywistości.

Jednocześnie, w świetle dotychczas zebranego materiału dowodowego, nie było możliwe uwzględnienie powództwa w całości - wyższa kwota zadośćuczynienia zasądzona na rzecz powódki wykraczałaby poza rozsądne granice, uwzględniające aktualne warunki oraz przeciętną stopę życiową społeczeństwa, w którym funkcjonuje powódka .

Zasądzając zadośćuczynienie Sąd badał jakie relacje panowały pomiędzy osobą uprawnioną , a osobą zmarłą , a mianowicie , w jaki sposób układały się stosunki między nimi i w jaki sposób ojciec dbał o córkę. Sąd ustalił, że o ile więzi emocjonalne były prawidłowe, o tyle zmarły w dacie jego śmierci nie wypełniał swojego podstawowego obowiązku rodzica względem dziecka, a mianowicie obowiązku alimentacyjnego. Środków utrzymania dostarczał bowiem nie ojciec, ale Fundusz Alimentacyjny za pośrednictwem komornika. Fakt ten musiał mieć wpływ na ocenę czy i w jakim stopniu zmarły mógł się przyczynić do utrzymania córki i pomocy w jej rozwoju. Uchylenie się od obowiązku alimentacyjnego przez R. S. - z punktu widzenia niniejszej sprawy - nie mogło być pominięte.

Zadośćuczynienie oczywiście zasądzone jest z tytułu bólu, cierpienia i doznanej krzywdy z powodu śmierci osoby bliskiej, należy jednak podkreślić, że relacje powódki z ojcem – mimo że prawidłowe - nie były szczególnie zażyłe z uwagi na to, że powódka od wielu lat wychowuje się z matką i jej partnerem, a ojca jedynie odwiedzała. Więzy między powódką a jej ojcem były nieco „poluzowane” również z tego powodu, że ojciec powódki założył nową rodzinę, co oczywiście wpływa na charakter i intensywność więzi łączącej powódkę ze zmarłym i tym samym - wysokość należnego zadośćuczynienia.

Nie można też pominąć, że powódka M. S. straciła ojca, jednakże mimo to nie została sama - zamieszkuje z matką oraz jej partnerem i ich córką. Matka otacza ją opieką i wspólnie tworzą rodzinę.

Biorąc pod uwagę wszystkie wskazane wyżej względy, zasądzona na rzecz powódki w punkcie I kwota, jest w opinii Sądu adekwatną do rozmiaru doznanej przez nią krzywdy. Utrzymana są również w rozsądnych granicach i odpowiada aktualnym stosunkom majątkowym i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki zadośćuczynienie wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu (od 21 lutego 2020 r.) zgodnie z żądaniem pozwu.

W pozostałym zakresie powództwo jako wygórowane podlegało oddaleniu .

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparto o przepisy art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265).

Koszty procesu poniesione przez powódkę stanowiły kwotę 9.477 zł (4.060 zł tytułem opłaty sądowej + 5.417 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej), zaś koszty procesu poniesione przez stronę pozwaną to kwota 5.400 zł (tytułem kosztów zastępstwa procesowego).

Żądanie powódki zostało uwzględnione w około 50 %, co z kolei przekłada się na stosunkowe rozdzielanie kosztów procesu między stronami zgodnie z art. 100 kpc. Sąd nie przyjął, że skoro obie strony niejako przegrały w 50% to koszty należałoby znieść między stronami, albowiem powódka poniosła koszty wyższe niż strona pozwana. Koszty powódki (9.477 zł) były większe od kosztów pozwanego (5.400 zł) o kwotę 4.077 zł. Rozdzielając stosunkowo koszty między stronami, Sąd uznał, że powódka winna była ponieść je w wysokości 7.438 zł (9.477 zł – 2.039 zł).

Biorąc pod uwagę powyższe wyliczenie, przy wzajemnej kompensacie kosztów, należało zasądzić od strony pozwanej na rzecz powódki M. S. kwotę 2.040 zł tytułem zwrotu kosztów procesu .